

Livets mening? Och!!!

Jag läste en bok i filosofi om livets mening och jag insåg att det går att vända och vrida på frågan tills läsaren vet varken ut eller in, eller var meningen finns. Det plingar till av ett sms i telefonen och där finns en stolt farmor som vill visa upp sitt barnbarn som kan charma hela släkten så att livsglädjen yr och blåser över alla svidande besvikelser och meningslösheter. Det förstår alla som är föräldrar att när barnbarnen kommer till världen så finns det belöning att få. Livet blir liksom meningsfullt och det blir en fortsättning på hela investeringen som är nedlagd i kärleken till ett barn som nu är vuxet och lever självständigt med egna beslut. Barnbarnet är ett känslomässigt kapital som vi kan slicka i oss som om vi åt chokladtryffel. Slutsatsen är alltså: Vi skapar meningsfullhet genom att ge ett värde till dem som står oss närmast och som vi älskar. Barn och barnbarn är vad de flesta människor anser vara det värdefullaste i livet och som ger dem meningsfullhet. När föräldrarna sitter på ett möte med skolans personal blir det ofta en tävling om vem som förstår ”barnet bästa”. Då förvandlas kärleken till både pekpinna, skulder och problem som måste, måste, måste övervinnas. Det blir hett och kärleken brinner på flera sätt för alla vill bli synliga. Det är en kamp om kärleken. Vem har ”rätt” på barriaden? Trots alla specialpedagoger, ADHD-specialister, talpedagoger, extra resurser, mattanter och skolutvecklare så blir resultatet detsamma. I tonåren kommer barnbarnet inte längre att vara gulligt utan kräva att bli upphöjd till det som är livets mening som varande barnbarnet. Allt kan sammanfattas i tre ord: bli kändis, bli rik, och få obegränsat med kärlekspartners. Anledningen är att det är själva meningsfullheten som ska ge mening till livet. I varje fall till killen som ska bli NHL-proffs i Kanada, tjejen som ska bli skådis i Hollywood och göra filmkarriär. Så är det någon som vill bli advokat för att tjäna mycket pengar. Men vad gör den som missar det hela? Miss-lyckad? Att nå målet är väl själva idén med livet? För farmor kommer att få hjälp av kommunens hemtjänst den dag det blir aktuellt. Hon behöver ingen hjälp från barnbarnet, kanske en uppmuntrande telefonsignal? Den dagen har alla gått till sitt, stängt dörren till sin bubbla och tittar på underhållning för att få tiden att gå. Alla sitter och väntar på att någon form av mening skall komma in genom dörren. En mening som räknar med dem och gör deras liv meningsfullt därför att de kan bidra med något nyttigt. Något som offentligheten glömt att planera att åtgärda och som nu är ett hål av osäkerhet i livet. I väntan på ”meningsfullhetens ankomst” kan vi fortsätta se på nyheterna. På skärmen visas bilder från jordbävningar som utplånat hus, människor och allt som funnits till som mening med livet. Nu är allt lika meningslöst som de fallna husen. Inte långt borta finns det hus som har rasat på grund av raketanfall i ett krig och ur spillrorna kommer en man fram och säger att han vill leva för att kunna bygga upp sitt hus igen. Märkligt, tänker jag, han har fått en mening med sitt liv mitt i sitt livs största katastrof. Jag bläddrar vidare i min bok och läser att ” det inte kan finnas någon mening med livet om det inte finns en Gud, det vill säga någon som inte dör på grund av alltings förgänglighet”. Allt måste dö förr eller senare även om vi tror att barnbarnet kommer att leva länge. Att det finns någon – en levande varelse – som inte faller när jorden skallrar utan står utanför tiden. Någon som är själva meningen som gör våra liv meningsfulla, det är något som vi måste säga ja till för att kunna bli en del av.

*Per-Arne Bengtsson,
pensionerad präst i Svenska kyrkan*